

«El fet de disposar d'Universitat dona una ambient especial a la ciutat»

D'AQUÀ• I D'ALLÀ• Carlota Lestón Velo. Santiago de Compostel·la (Gal·làcia).

Carlota Lestón amb la seva parella, el manresà Jaume Noguera.

Em dic Carlota Lestón Velo, tinc 27 anys i soc de Santiago de Compostel·la. Quan vaig acabar el batxillerat, als divuit anys, tenia clar que volia estudiar Infermeria. La meva primera opció era accedir a la Universitat de Santiago o en una altra de Gal·làcia, però la nota de tall per entrar era molt alta i no vaig poder. Aleshores, una amiga meva em va dir que provés d'entrar en una universitat de Catalunya, perquè encara estaven obertes les inscripcions. Vaig escollir la UAB, tot i que jo no sabia que aquesta carrera d'Infermeria de la UAB estava adscrita a la FUB. Per tant, vaig arribar a Manresa per casualitat, ja que em pensava que la facultat estava a Barcelona ciutat.

Vaig arribar a Manresa amb aquesta amiga meva que també és de Gal·làcia i va venir per estudiar Fisioteràpia. Els primers mesos van ser una mica estranys perquè tot era molt nou, no coneixia ningú, i va ser la meva primera experiència fora de casa. De tota manera, al cap de poques setmanes vaig començar a conèixer gent, vaig aprendre a parlar català perquè anava a classes particulars i hi mostrava interès, i vaig tenir clar que volia acabar la carrera a Manresa.

Em va costar trobar el meu primer pis perquè no coneixia gaire la ciutat. Vaig viure al costat de l'Oms i de Prat durant el primer any, però em quedava molt lluny de la FUB i al segon any vaig decidir anar-me'n a un pis al costat de la plaça de Sant Domènec, just a sobre del restaurant Maïami. Allà vaig compartir pis amb companys meus de la facultat i vaig començar a viure la veritable experiència universitària. Tot i ser de fora, no vaig tenir cap problema amb relacionar-me amb col·les d'amics de Manresa de tota la vida. També em vaig fer amb molta gent de fora que va venir a Manresa, igual que jo, per estudiar. El fet de disposar d'Universitat dona una ambient especial a la ciutat: van ser uns anys que vaig gaudir molt.

Quan vaig acabar la carrera vaig tornar a Santiago i vaig estar treballant un temps allà, però em vaig quedar amb les ganes de tornar a Catalunya per viure a Barcelona. Vaig aconseguir una feina a l'hospital de la Vall d'Hebron i ja fa quatre anys que visc i treballo a Barcelona. Encara mantinc relació amb els meus amics de la Universitat de Manresa. A més, per aquelles casualitats de la vida, vaig conèixer la meva parella a Barcelona i resulta que és de Manresa. Per això, tot i que ara mateix no hi visc, encara estic molt lligada a la ciutat i hi vaig molt sovint, gairebé setmanalment.